

OSTRAVAN.CZ

1. Herec Vít Roleček před premiérou Ptáčků v NDM: Mně se zatím v životě vyplatilo před ničím neutíkat

29.01.2025 ostravan.cz - Ladislav Vrchovský

[Odkaz na originál](#)

Klíčová slova: ndm

O čem je hra Ptáčci?

O mezilidských vztazích. O lásce. Proto má hra i podtitul Před láskou se neutíká. Zároveň je o identitě, o jejím hledání každým z nás. A o čem je příběh Ptáčků?

Jednoho dne se v New Yorku setká židovský student s krásnou dívkou, která je arabského původu. Oba se do sebe zamilují. Silnou linkou příběhu je, jak se k jejich lásce staví Eitanovi rodiče, a ti ji odmítají. To roztočí kolotoč událostí, na jejichž základě vycházejí ze skříní rodinní kostlivci. Dostáváme se až k Eitanovým prarodičům. Rodina se začne otřásat v základech a na povrch vyplouvají tajnosti, mýlky a lži, jejichž vznik však byl vždy motivován láskou.

Eitanova dívka Wahida je Arabka, Palestinka, Eitan je zase židovského původu. Jak moc se děj dotýká dnešní situace a střetu státu Izrael s palestinskými teroristy?

Ten dnešní střet je jakousi kulisou, na jejímž hřišti se odehrává rodinné drama. Samotný Eitan je v podstatě až agnostik, víru rozhodně nepraktikuje, studuje mikrobiologii a genetiku, zajímá ho spíše člověk jako tvor než jeho víra. Zastává teorii Velkého třesku.

Takže věří spíše v evoluční teorii vývoje člověka na planetě Zemi než v jeho stvoření božstvem? Nebo chcete říct, že není zatížen ničím, v co věří jeho rodiče? Ve střetu mezi Eitanem a jeho rodinou, ke kterému dochází brzy po začátku inscenace, dává Eitan rodině najevo, že ho víc než všechno ostatní zajímá jen láska k Wahidě. Na rozdíl od rodičů je Eitanův děda snad jediný, kdo lásku svého vnuka chápe a podporuje ho v ní.

Eitanův děda si nese tajemství a má pro Eitanův vztah s dívkou palestinského původu skutečné pochopení. A možná je to také o tom, že ob generaci si někdy rozumíme více než s vlastními rodiči. Rodiče mívají často představy a ideály, ale jejich děti v jisté chvíli musí vylétnout z hnízda a žít svůj život, osamostatnit se. O tom je asi tahle klíčová scéna, o které se bavíme. Eitan se během ní osvobodí od svých rodičů. Sám v sobě objeví to, že svůj život musí žít on ve své vlastní identitě. Jeho chování nás může inspirovat v tom, že každý musíme žít hlavně svůj život, někdy i bez ohledu na vlastní rodiče; bez ohledu na kohokoli, kdo nám říká, jak má náš život vypadat. Každý je totiž odpovědný sám za sebe. A my s Eitanem vidíme, že v životě přichází chvíle, kdy mizí všechny role, které si dáváme či nám byly dány, a zůstávají jen odhalené vztahy. I já vidím, stejně jako Eitan, ve svém životě chvíle, kdy se musíme umět vymezit i vůči svým rodičům. Možná to plyne z toho, že člověk je smrtelný a každý na tomto světě jsme ve výsledku tak trochu sami. Rozhodně bychom ale neměli žít osamoceni, ale spíše žít společně s ostatními.

Vít Roleček na zkoušce. (Foto: Martin Kusyn)

A co vy sám a vaši prarodiče. Chovali se k vám odlišně než vaši rodiče? Říká se, že dědečkové a babičky jsou shovívavější a tolerantnější ke svým vnoučatům než rodiče ke svým dcerám a synům. Platí tahle odlišnost v projevu a vztahu k potomkům i ve vaší rodině?

Mám pětadesátileté prarodiče. A myslím, že to platí. Je to možná tím, že lásky je tam stejná míra, ať jde o rodiče, nebo o prarodiče. Ale možná je v tom už odlišná odpovědnost, neboť rodiče jsou v neustálém stresu, co to jejich dítě provádí, kdežto děda s babičkou jsou už z této odpovědnosti vyvázáni. A vidí to jako lásku, jako pokračující život. Vědí ale také to, že ovlivní svá vnoučata jen do určitých mezí. Sami už vychovali své děti, ze kterých jsou teď rodiče. S dědou a babičkou, kteří bydlí ve východních Čechách, trávím poslední roky vždy jen určitý čas a pak zase odjíždím do Ostravy. Nežil jsem s nimi nikdy ve společné domácnosti. Se svými rodiči jsem naopak žil do svých devatenácti let. A byl jsem na nich závislý. Dědeček a babička, to byly prázdniny. Ten vztah je úplně jiný. Jsou shovívavější.

Ještě chvíli zůstaneme, když dovolíte, u vás samotného. Před čím byste byl ochoten utéct, kdyby šlo o záchranu vaší lásky?

Své lásky jsem si už musel několikrát obhájit, a to i před svými rodiči. Není možné utéct. Skrz bolest lásky může člověk zjistit o sobě něco dalšího, než o čem je sám přesvědčený. Jako se to stane i Eitanovi. Mně se ale vždy zatím v životě vyplatilo neutíkat. Když miluju, tak si za svou láskou stojím.

Vít Roleček na zkoušce. (Foto: Martin Kusyn)

Tak já to ještě o něco víc vyhrotím. Můžeme třeba mluvit o lásce k vlastnímu národu, státu. Která láska má přednost? Ta ke svému životnímu partnerovi, nebo láska k těmto podle některých vyšším věcem, za které je třeba dokonce někdy i obětovat život? Láska ke státu, pokud jde vůbec použít slovo láska, se někdy může stát fanatismem. A co je to stát? Jsme to my? Jako naše společnost? To jsou přeci tak malé věci v porovnání s vesmírem, bytím člověka. Vratme se raději zase k člověku. Myslím si, že jsem velký humanista. Cítím se být Čechem. Ale ještě víc jsem Evropan. Anebo dokonce se cítím být jako člověk obyvatelem naší planety. A já si myslím, že jsme si jako lidé na celé zemi rovni a každá válka mezi námi je nesmyslná. I ve hře Ptáčci se z té politické roviny neustále dostáváme k té lidské. Můj otec ve hře, tedy Eitanův otec, má sice velikou lásku ke své víře, ale život ho dožene a situace se tak přetočí, až objeví pravý smysl existence. Hra Ptáčci je v tomto úplně geniální. Ukazuje, co je jen lidský konstrukt a co je přirozené. Můžeme si stát za nějakými dogmaty a nakonec se ukáže, že nejsou živá. A láska mezi lidmi je naopak velmi živá věc. Nemusí být trvalá. Je proměnlivá. Má spoustu podob. Ale zpět ke zmíněnému nacionalismu: Můžete se stát nacionalistou, který nevidí vpravo vlevo. To je slepá láska či spíše pseudoláska, posedlost. Nevidíte celé spektrum lidí. Vidíte jen sám sebe uvnitř nějaké části lidstva, ale až se ocitnete mimo bublinu, zjistíte, že jste vlastně sám.

Mluvíme spolu o nejrůznějších láskách: k herectví, k národu, ke státu, k Evropě, k planetě Zemi. To jsou samá velká slova. A přesto: platí to, že pokud jde o lásku mezi dvěma lidmi, je podmínkou vzájemné lásky i shoda v názorech na všechno ostatní? Když si vezmeme Eitana a Wahídu, tak jejich národy jsou nyní ve sváru. A kdyby každý z nich stál za oficiálním názorem svého národa, tak by z nich museli být nepřátelé. A oni se do sebe naopak zamilují. Proč? Protože před láskou se neutíká, protože láska zvítězila nad vnucenými uměle vytvořenými pravidly. Ale co se stane s jejich láskou dál? Vydrží? To přijdte zažít do divadla.

Snad v nejslavnější tragédii Williama Shakespeara, ve hře Romeo a Julie, je řeč o lásce dvou mladých lidí z rodin vzájemně nesmiřitelně nepřátelých. A padnou slova o tom, že skrze ně dva může dojít konečně ke smíru.

I v naší inscenaci jsou slova izraelské vojačky, která říká, že dnes čekáme na svatbu Eitana a Wahidy. A to by bylo možná řešení celého toho letitého konfliktu. Láska.

URL | <https://www.ostravan.cz/89233/herec-vit-rolecek-pred-premierou-ptacku-v-ndm-mne-se-zatim-v-zivote-vyplatilo-pred-nicim-neutikat/>

[« zpět na začátek](#)

Herec Vít Roleček před premiérou Ptáčků v NDM: Mně se zatím v životě vyplatilo před ničím neutíkat

30.1.2025 00:05 [Ladislav Vrchovský Divadlo Rozhovor](#)

Herec Vít Roleček vystudoval herectví na pražské DAMU pod vedením Jany Hlaváčové a Ladislava Mrkvičky. Od roku 2016 roce je členem činohry Národního divadla moravskoslezského, kde ztvárnil například roli Shakespeara v inscenaci Zamilovaný Shakespeare, Alexandra Dumase ml. v opeře La traviata nebo Viktora v Havlově Odcházení. V sobotu 1. února odehraje jednu ze dvou hlavních rolí v připravované premiéře inscenace hry oceňovaného kanadsko-libanonského dramatika Wajdiho Mouawada Ptáčci.

[Zvětšit](#)

[obrázek](#)

Vít Roleček a Sára Erlebachová na zkoušce Ptáčků.

Foto: Martin Kusyn

O čem je hra Ptáčci?

O mezilidských vztazích. O lásce. Proto má hra i podtitul *Před láskou se neutíká*. Zároveň je o identitě, o jejím hledání každým z nás.

A o čem je příběh Ptáčků?

Jednoho dne se v New Yorku setká židovský student s krásnou dívkou, která je arabského původu. Oba se do sebe zamilují. Silnou linkou příběhu je, jak se k jejich lásce staví Eitanovi rodiče, a ti ji odmítají. To roztočí kolotoč událostí, na jejichž základě vycházejí ze skříní rodinní kostlivci. Dostáváme se až k Eitanovým prarodičům. Rodina se začne otřásat v základech a na povrch vyplouvají tajnosti, mýlky a lži, jejichž vznik však byl vždy motivován láskou.

Eitanova dívka Wahida je Arabka, Palestinka, Eitan je zase židovského původu. Jak moc se děj dotýká dnešní situace a střetu státu Izrael s palestinskými teroristy?

Ten dnešní střet je jakousi kulisou, na jejímž hřišti se odehrává rodinné drama. Samotný Eitan je v podstatě až agnostik, víru rozhodně nepraktikuje, studuje mikrobiologii a genetiku, zajímá ho spíše člověk jako tvor než jeho víra. Zastává teorii Velkého třesku.

Takže věří spíše v evoluční teorii vývoje člověka na planetě Zemi než v jeho stvoření božstvem? Nebo chcete říct, že není zatížen ničím, v co věří jeho rodiče? Ve střetu mezi Eitanem a jeho rodinou, ke kterému dochází brzy po začátku inscenace, dává Eitan rodině najevo, že ho víc než všechno ostatní zajímá jen láska k Wahidě. Na rozdíl od rodičů je Eitanův děda snad jediný, kdo lásku svého vnuka chápe a podporuje ho v ní.

Eitanův děda si nese tajemství a má pro Eitanův vztah s dívkou palestinského původu skutečné pochopení. A možná je to také o tom, že ob generaci si někdy rozumíme více než s vlastními rodiči. Rodiče mívají často představy a ideály, ale jejich děti v jisté chvíli musí vylétnout z hnízda a žít svůj život, osamostatnit se. O tom je asi tahle klíčová scéna, o které se bavíme. Eitan se během ní osvobodí od svých rodičů. Sám v sobě objeví to, že svůj život musí žít on ve své vlastní identitě. Jeho chování nás může inspirovat v tom, že každý musíme žít hlavně svůj život, někdy i bez ohledu na vlastní rodiče; bez ohledu na kohokoli, kdo nám říká, jak má náš život vypadat. Každý je totiž odpovědný sám za sebe. A my s Eitanem vidíme, že v životě přichází chvíle, kdy mizí všechny role, které si dáváme či nám byly dány, a zůstávají jen odhalené vztahy. I já vidím, stejně jako Eitan, ve svém životě chvíli, kdy se musíme umět vymezit i vůči svým rodičům. Možná to plyne z toho, že člověk je smrtelný a každý na tomto světě jsme ve výsledku tak trochu sami. Rozhodně bychom ale neměli žít osamoceni, ale spíše žít společně s ostatními.

Vít Roleček na zkoušce. (Foto: Martin Kusyn)

A co vy sám a vaši prarodiče. Chovali se k vám odlišně než vaši rodiče? Říká se, že dědečkové a babičky jsou shovívavější a tolerantnější ke svým vnučatům než rodiče ke svým dcerám a synům. Platí tahle odlišnost v projevu a vztahu k potomkům i ve vaší rodině?

Mám pětadesátileté prarodiče. A myslím, že to platí. Je to možná tím, že lásky je tam stejná míra, ať jde o rodiče, nebo o prarodiče. Ale možná je v tom už odlišná odpovědnost, neboť rodiče jsou v neustálém stresu, co to jejich dítě provádí, kdežto děda s babičkou jsou už z této odpovědnosti vyvázáni. A vidí to jako lásku, jako pokračující život. Vědí ale také to, že ovlivní svá vnoučata jen do určitých mezí. Sami už vychovali své děti, ze kterých jsou teď rodiče. S dědou a babičkou, kteří bydlí ve východních Čechách, trávím poslední roky vždy jen určitý čas a pak zase odjíždím do Ostravy. Nežil jsem s nimi nikdy ve společné domácnosti. Se svými rodiči jsem naopak žil do svých devatenácti let. A byl jsem na nich závislý. Dědeček a babička, to byly prázdniny. Ten vztah je úplně jiný. Jsou shovívavější.

Ještě chvíli zůstaneme, když dovolíte, u vás samotného. Před čím byste byl ochoten utéct, kdyby šlo o záchranu vaší lásky?

Své lásky jsem si už musel několikrát obhájit, a to i před svými rodiči. Není možné utéct. Skrz bolest lásky může člověk zjistit o sobě něco dalšího, než o čem je sám přesvědčený. Jako se to stane i Eitanovi. Mně se ale vždy zatím v životě vyplatilo neutíkat. Když miluju, tak si za svou láskou stojím.

Vít Roleček na zkušce. (Foto: Martin Kusyn)

Tak já to ještě o něco víc vyhrotím. Můžeme třeba mluvit o lásce k vlastnímu národu, státu. Která láska má přednost? Ta ke svému životnímu partnerovi, nebo láska k těmto podle některých vyšším věcem, za které je třeba dokonce někdy i obětovat život?

Láska ke státu, pokud jde vůbec použít slovo láska, se někdy může stát fanatismem. A co je to stát? Jsme to my? Jako naše společnost? To jsou přeci tak malé věci v porovnání s vesmírem, bytím člověka. Vraťme se raději zase k člověku. Myslím si, že jsem velký humanista. Cítím se být Čechem. Ale ještě víc jsem Evropan. Anebo dokonce se cítím být jako člověk obyvatelem naší planety. A já si myslím, že jsme si jako lidé na celé zemi rovni a každá válka mezi námi je nesmyslná. I ve hře Ptáčci se z té politické roviny neustále dostáváme k té lidské. Můj otec ve hře, tedy Eitanův otec, má sice velikou

lásku ke své víře, ale život ho dožene a situace se tak přetočí, až objeví pravý smysl existence. Hra Ptáčci je v tomto úplně geniální. Ukazuje, co je jen lidský konstrukt a co je přirozené. Můžeme si stát za nějakými dogmaty a nakonec se ukáže, že nejsou živá. A láska mezi lidmi je naopak velmi živá věc. Nemusí být trvalá. Je proměnlivá. Má spoustu podob. Ale zpět ke zmíněnému nacionalismu: Můžete se stát nacionalistou, který nevidí vpravo vlevo. To je slepá láska či spíše pseudoláska, posedlost. Nevidíte celé spektrum lidí. Vidíte jen sám sebe uvnitř nějaké části lidstva, ale až se ocitnete mimo bublinu, zjistíte, že jste vlastně sám.

Mluvíme spolu o nejrůznějších láskách: k herectví, k národu, ke státu, k Evropě, k planetě Zemi. To jsou samá velká slova. A přesto: platí to, že pokud jde o lásku mezi dvěma lidmi, je podmínkou vzájemné lásky i shoda v názorech na všechno ostatní?

Když si vezmeme Eitana a Wahídu, tak jejich národy jsou nyní ve sváru. A kdyby každý z nich stál za oficiálním názorem svého národa, tak by z nich museli být nepřátelé. A oni se do sebe naopak zamilují. Proč?

Protože před láskou se neutíká, protože láska zvítězila nad vnucenými uměle vytvořenými pravidly. Ale co se stane s jejich láskou dál? Vydrží? To přijďte zažít do divadla.

Snad v nejslavnější tragédii Williama Shakespeara, ve hře Romeo a Julie, je řeč o lásce dvou mladých lidí z rodin vzájemně nesmiřitelně znepřátelených. A padnou slova o tom, že skrze ně dva může dojít konečně ke smíru.

I v naší inscenaci jsou slova izraelské vojačky, která říká, že dnes čekáme na svatbu Eitana a Wahidy. A to by bylo možná řešení celého toho letitého konfliktu. Láska.

Ladislav Vrchovský